

Sygn. akt II CSK 620/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa I. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w L.

przeciwko P. K. i R. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 marca 2016 r.,

na skutek skarg kasacyjnych obu pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od obu pozwanych kwoty po 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych na rzecz powódki tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie prezes i wiceprezes zarządu spółki z o.o. wnieśli skargi kasacyjne. W skardze kasacyjnej wiceprezesa zarządu jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie

jej do rozpoznania powołano się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego co do zasad legitymacji biernej spółki z o.o. przy składaniu przez członka jej zarządu (tu wiceprezesa) oświadczenia woli o rezygnacji z pełnionej funkcji. Ten pozwany powoływał się na to, że wbrew wpisowi w KRS, który był nieaktualny, 30 listopada 2010 r. złożył rezygnację z pełnionej funkcji, a na dowód swojego twierdzenia okazał datowany na ten dzień dokument prywatny adresowany do prezesa zarządu. W ramach ustaleń faktycznych, oceniając dowody, Sąd I instancji uznał jednak, że pozwany nie udowodnił, że pismo to trafiło do adresata i zostało prawidłowo złożone w spółce - w szczególności nie wykazano, że podpisana na nim osoba przy adnotacji „wpłynęło” nie miała upoważnienia w imieniu spółki do przyjmowania takich pism. Ponieważ dokonane w sprawie ustalenia faktyczne i ocena dowodu nie podlegają kontroli kasacyjnej, należy zatem uznać, że w tej sprawie skarżący nie złożył rezygnacji. W konsekwencji dla jej rozstrzygnięcia nie ma znaczenia rozstrzygnięcie wskazanego w skardze kasacyjnej problemu prawnego, mimo że jest to problem istotny (niebawem zapadnie uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego w sprawie III CZP 89/15). W drugiej skardze kasacyjnej złożonej przez prezesa zarządu jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano się na nieważność postępowania. Ma ona wynikać z pozbawienia pozwanego możliwości obrony jego praw w rezultacie niewątpliwego w stanie faktycznym tej sprawy naruszenia art. 133 § 3 k.p.c. Mimo jednak tego, że doszło do naruszenia art. 133 § 3 k.p.c., ponieważ uzasadnienie wyroku I instancji doręczono bezpośrednio stronie, a nie jej profesjonalnemu pełnomocnikowi, to nie uniemożliwiono przez to obrony jego praw, o czym świadczy choćby złożenie w terminie apelacji i dalsze postępowanie apelacyjne.

W skargach kasacyjnych wniesionych w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg do rozpoznania.

jw

[l.n]